Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 6ης Φεβρουαρίου 2020*

«Πρόσβαση στα έγγραφα – Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 – Έγγραφα της Επιτροπής τα οποία αφορούν την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης – Έγγραφα προερχόμενα από τρίτο – Έγγραφα προερχόμενα από κράτος μέλος – Κανονισμός (ΕΚ) 1370/2007 – Μερική άρνηση παροχής πρόσβασης – Πλήρης άρνηση παροχής πρόσβασης – Υποχρέωση αιτιολόγησης – Εξαίρεση αφορώσα την προστασία των δικαστικών διαδικασιών – Υπέρτερο δημόσιο συμφέρον»

Στην υπόθεση T-485/18,

Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, με έδρα τη La Coruña (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Monrabà Bagan, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον W. Mölls και την C. Ehrbar,

καθής,

με αντικείμενο προσφυγή δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής της 7ης Ιουνίου 2018, με την οποία απορρίφθηκε, εν μέρει ή εν όλω, η αίτηση της προσφεύγουσας για παροχή πρόσβασης σε έγγραφα τα οποία σχετίζονται με τη γνώμη της Επιτροπής, η οποία διαβιβάστηκε στη Γαλλική Δημοκρατία, σχετικά με το κύρος της σύμβασης για τις γραμμές του μετρό έως το 2039,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους S. Frimodt Nielsen, πρόεδρο, V. Kreuschitz (εισηγητή) και N. Półtorak, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 19 Δεκεμβρίου 2017 η προσφεύγουσα, Compañía de Tranvías de la Coruña, SA, ζήτησε την παροχή πρόσβασης σε διάφορα έγγραφα της Γενικής Διεύθυνσης (ΓΔ) Κινητικότητας και Μεταφορών της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κατ' εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ 2001, L 145, σ. 43).

2 Με την αίτηση παροχής πρόσβασης η προσφεύγουσα αναφέρθηκε στην έναρξη ισχύος του κανονισμού (ΕΚ) 1370/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 23ης Οκτωβρίου 2007, για τις δημόσιες επιβατικές σιδηροδρομικές και οδικές μεταφορές και την κατάργηση των κανονισμών του Συμβουλίου (ΕΟΚ) αριθ. 1191/69 και (ΕΟΚ) αριθ. 1107/70 (ΕΕ 2007, L 315, σ. 1), καθώς και του γαλλικού νόμου 2009-1503, της 8ης Δεκεμβρίου 2009, περί της οργάνωσης και της ρύθμισης των σιδηροδρομικών μεταφορών και περί λοιπών διατάξεων για τις μεταφορές (JORF της 9ης Δεκεμβρίου 2009, σ. 21226). Επιπλέον, διευκρίνισε ότι γνώριζε ότι η Επιτροπή είχε διαβιβάσει στη Γαλλική Δημοκρατία τη γνώμη της όσον αφορά το κύρος της σύμβασης για τις γραμμές του μετρό έως το 2039. Στο πλαίσιο αυτό, ζήτησε την παροχή πρόσβασης σε όλα τα συνδεόμενα με το ζήτημα αυτό υφιστάμενα έγγραφα, συμπεριλαμβανομένης της εσωτερικής αλληλογραφίας, καθώς και σε όλα τα σχετικά με το ζήτημα αυτό έγγραφα που ενδεχομένως αντηλλάγησαν με τη γαλλική Société nationale des chemins de fer (SNCF) (εθνική επιχείρηση σιδηροδρόμων), τη Régie autonome des transports parisiens (RATP) (αυτόνομη διεύθυνση μεταφορών του Παρισιού) ή τους εκπροσώπους ή υπευθύνους της Γαλλικής Κυβέρνησης, στις γνώμες της Επιτροπής, στα πρακτικά συνεδριάσεων ή σε κάθε άλλο έγγραφο οποιασδήποτε φύσης σχετίζεται με το ζήτημα αυτό.

3 Με έγγραφο της 5ης Μαρτίου 2018, ο γενικός διευθυντής της ΓΔ Κινητικότητας και Μεταφορών ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι 27 έγγραφα ήταν ενδεχομένως σχετικά με το αντικείμενο της αίτησης παροχής πρόσβασης και ότι, κατόπιν εξέτασης των εγγράφων, είχε αποφασίσει, βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο β', και παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, να επιτρέψει τη μερική πρόσβαση σε 13 από αυτά τα 27 έγγραφα και να αρνηθεί τη γνωστοποίηση των υπόλοιπων 14. Η Επιτροπή επισύναψε στην επιστολή της έναν κατάλογο των εν λόγω 27 εγγράφων καθώς και τα έγγραφα στα οποία είχε παρασχεθεί μερική πρόσβαση.

4 Στις 19 Μαρτίου 2018 η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή επιβεβαιωτική αίτηση κατ' εφαρμογή του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001, με την οποία την καλούσε να επανεξετάσει την άποψη που είχε διατυπώσει με το από 5 Μαρτίου 2018 έγγραφό της. Με την αίτηση αυτή προέβαλλε αντιρρήσεις κατά της πλήρους και μερικής άρνησης γνωστοποίησης των επίμαχων εγγράφων στον βαθμό που η αιτιολογία της άρνησης αυτής εδραζόταν στην προστασία των δικαστικών διαδικασιών σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

5 Με απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Επιτροπής της 7ης Ιουνίου 2018, η οποία εκδόθηκε εξ ονόματος της Επιτροπής κατ' εφαρμογή του άρθρου 4 των κανόνων εφαρμογής του κανονισμού 1049/2001 [C(2018) 3780 final], δόθηκε απάντηση στην επιβεβαιωτική αίτηση (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

6 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, πρώτον, επιβεβαίωσε την άρνηση γνωστοποίησης για δέκα από τα έγγραφά της και για τέσσερα έγγραφα προερχόμενα από τη Γαλλική Δημοκρατία, δεύτερον, επιβεβαίωσε την παροχή μερικής πρόσβασης σε δέκα από τα έγγραφά της και, τρίτον, αρνήθηκε εν όλω την πρόσβαση σε τρία έγγραφα προερχόμενα από τη RATP για τα οποία είχε επιτραπεί η μερική γνωστοποίηση. Η αιτιολογία της απόφασης αυτής στηριζόταν στην ανάγκη προστασίας των εκκρεμών

δικαστικών διαδικασιών στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), καθώς και, όσον αφορά τα τελευταία τρία έγγραφα, η διάταξη της 12ης Ιουλίου 2018, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:458), και η διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:615). Η Επιτροπή θεώρησε, κατ' ουσίαν, ότι το περιεχόμενο των μη γνωστοποιηθέντων αποσπασμάτων των εν λόγω εγγράφων συνδεόταν στενά με τα νομικά ζητήματα που είχαν ανακύψει στο πλαίσιο των επίμαχων δικαστικών διαδικασιών. Επιπλέον, η Επιτροπή εξέτασε αν ήταν δυνατή η παροχή μερικής πρόσβασης στα ζητηθέντα έγγραφα ή αν υπήρχε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που μπορούσε να δικαιολογήσει τη γνωστοποίησή τους και ολοκλήρωσε την εξέταση αυτή επιβεβαιώνοντας την άρνησή της να παράσχει, εν μέρει ή εν όλω, πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Αυγούστου 2018, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

8 Η προσφεύγουσα ζητεί, ρητώς, από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

9 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

10 Κατ' εφαρμογή του άρθρου 91, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο, με διάταξη της 3ης Μαΐου 2019, ζήτησε από την Επιτροπή να προσκομίσει το σύνολο των εγγράφων στα οποία δεν είχε επιτραπεί, εν μέρει ή εν όλω, η πρόσβαση με την προσβαλλόμενη απόφαση. Η Επιτροπή προσκόμισε τα εν λόγω έγγραφα εμπροθέσμως.

11 Περαιτέρω, στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο κάλεσε τους διαδίκους να καταθέσουν ορισμένα έγγραφα και έθεσε στους διαδίκους γραπτές ερωτήσεις. Οι διάδικοι προσκόμισαν τα έγγραφα και απάντησαν εμπροθέσμως στις εν λόγω ερωτήσεις.

12 Κανένας από τους διαδίκους δεν δήλωσε ότι επιθυμεί να ακουστεί στο πλαίσιο διεξαγωγής επ' ακροατηρίου συζήτησης βάσει του άρθρου 106 του Κανονισμού Διαδικασίας. Το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε, κατ' εφαρμογή του άρθρου 106, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία.

Σκεπτικό

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

13 Κατόπιν της ανάπτυξης εκάστου των λόγων ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ζητεί επίσης από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει την Επιτροπή να της γνωστοποιήσει τα έγγραφα στα οποία της αρνήθηκε, εν όλω ή εν μέρει, την παροχή πρόσβασης με την προσβαλλόμενη απόφαση.

14 Τα αιτήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα. Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο δεν δύναται να απευθύνει διαταγές στα θεσμικά όργανα ή να τα υποκαθιστά στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο ασκεί βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Αυτός ο περιορισμός του ελέγχου νομιμότητας ισχύει για όλες τις κατηγορίες διαφορών των οποίων δύναται να επιληφθεί το Γενικό Δικαστήριο (πρβλ. διάταξη της 3ης Ιουνίου 2010, Z κατά Επιτροπής, T-173/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:221, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2018, Pint κατά Επιτροπής, T-634/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:662, σκέψη 19).

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως

Επί του περιεχομένου του πρώτου λόγου ακυρώσεως

15 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η άρνηση παροχής πρόσβασης στα έγγραφα τα οποία είχε ζητήσει εν προκειμένω δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Κατά την άποψή της, κύριος σκοπός της αίτησης παροχής πρόσβασης ήταν ο προσδιορισμός της dies a quo που εφαρμόζει η Επιτροπή για τις συμβάσεις παροχής δημοσίων υπηρεσιών που ανατίθενται σύμφωνα με το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με το εθνικό δίκαιο όταν οι συμβάσεις αυτές εμπίπτουν στην εξαίρεση του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού 1370/2007. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι κανένα από τα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), δεν ζητούσε ρητώς από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει ή να προσδιορίσει την dies a quo όσον αφορά τις συμβάσεις παροχής δημοσίων υπηρεσιών που ανατίθενται σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης και με το εθνικό δίκαιο και εμπίπτουν στην εν λόγω εξαίρεση. Δεν εντοπίζει καμία άμεση σύνδεση, όπως απαιτείται για την εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, μεταξύ των εν λόγω υποθέσεων και των πληροφοριών που είχε αρχικώς ζητήσει. Επιπλέον, η Επιτροπή παρέλειψε να προβεί σε συγκεκριμένη και εξατομικευμένη εξέταση του περιεχομένου των εγγράφων στα οποία ζητήθηκε η πρόσβαση.

16 Η προσφεύγουσα συνάγει εξ αυτών ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αιτιολογεί επαρκώς τη σύνδεση του αιτήματος της αίτησης παροχής πρόσβασης με τις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237) ούτε δικαιολογεί την εφαρμογή της εξαίρεσης του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, φρονεί ότι, κατά την ερμηνεία του κατά πόσον ένα θεσμικό όργανο έχει αιτιολογήσει προσηκόντως την απόφασή του, ο κίνδυνος να θιγεί μια δικαστική διαδικασία πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός. Προς τον σκοπό αυτό, τα συμπεράσματα πρέπει να είναι τεκμηριωμένα με λεπτομερή στοιχεία, υπό το πρίσμα του συγκεκριμένου περιεχομένου της σύνδεσης, ώστε να προκύπτουν οι λόγοι για τους οποίους η οικεία γνωστοποίηση θα μπορούσε να θίξει σοβαρά τη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Επιπλέον, η αιτιολογία μιας πράξης δεν πρέπει να είναι γενική και αφηρημένη. Κατά την προσφεύγουσα, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει λεπτομερές σκεπτικό για τη δικαιολόγηση της μερικής ή πλήρους άρνησης παροχής πρόσβασης στα ζητηθέντα έγγραφα.

17 Η Επιτροπή εκτιμά, κατ' ουσίαν, ότι η μη γνωστοποίηση του συνόλου ή μέρους των επίμαχων εγγράφων ήταν δικαιολογημένη λόγω της ύπαρξης επαρκούς σύνδεσης μεταξύ των εγγράφων αυτών και των νομικών ζητημάτων που ανέκυψαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), και ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν δεόντως αιτιολογημένη.

18 Πρέπει να επισημανθεί εκ προοιμίου ότι, μολονότι στο δικόγραφο της προσφυγής ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αντλείται τυπικώς από «παράβαση ουσιώδους τύπου», ορισμένα από τα προβαλλόμενα προς στήριξη του λόγου αυτού επιχειρήματα αφορούν την υποχρέωση αιτιολόγησης και ορισμένα άλλα το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας.

19 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δυνάμει της οποίας κάθε νομική πράξη που εκδίδεται από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης πρέπει να είναι αιτιολογημένη. Η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης οφείλουν να εκθέτουν με σαφήνεια και χωρίς αμφισημία τη συλλογιστική του εκδότη της πράξης ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους για τους οποίους ελήφθη το μέτρο, προκειμένου να ασκήσουν τα δικαιώματά τους, στον δε αρμόδιο δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του (αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, σκέψη 63, και της 4ης Ιουνίου 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, σκέψη 53· βλ., επίσης, απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Επιτροπή κατά Edison, C-446/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:798, σκέψη 21 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

20 Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο της εφαρμογής των διατάξεων του κανονισμού 1049/2001, έχει κριθεί ότι η υποχρέωση του θεσμικού οργάνου να αιτιολογήσει την απόφασή του περί άρνησης χορήγησης πρόσβασης σε έγγραφο έχει σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η απόφαση είναι βάσιμη ή αν, ενδεχομένως, πάσχει ελάττωμα δυνάμενο να αποτελέσει λόγο αμφισβήτησης του κύρους της και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα να ασκήσει έλεγχο της νομιμότητας της απόφασης. Η έκταση της υποχρέωσης αυτής εξαρτάται από τη φύση της επίμαχης πράξης και το πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε (βλ. απόφαση της 25ης Απριλίου 2007, WWF European Policy Programme κατά Συμβουλίου, T-264/04, EU:T:2007:114, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

21 Λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου και της λειτουργίας της στην έννομη τάξη της Ένωσης, η υποχρέωση αιτιολόγησης έχει κριθεί ότι συνιστά ουσιώδη τύπο τον οποίο ο δικαστής όχι μόνο μπορεί, αλλά και οφείλει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως (πρβλ. απόφαση της 20ής Μαΐου 2009, VIP Car Solutions κατά Κοινοβουλίου, T-89/07, EU:T:2009:163, σκέψη 65 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), πρέπει δε να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι αυτό αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξης (απόφαση της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Επιτροπή κατά Edison, C-446/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:798, σκέψη 20· βλ., επίσης, απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2015, Total κατά Επιτροπής, C-597/13 P, EU:C:2015:613, σκέψη 18 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

22 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να εκτιμηθούν, αφενός, τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη της αιτίασης περί παράβασης της υποχρέωσης αιτιολόγησης και, αφετέρου, τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς στήριξη της αιτίασης περί παράβασης του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

Επί της αιτίασης που αφορά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης

23 Όσον αφορά τα 20 έγγραφα που προέρχονται από την Επιτροπή, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το αίτημα παροχής πρόσβασης στα εν λόγω έγγραφα απορρίφθηκε εν μέρει ή εν όλω. Η Επιτροπή αιτιολόγησε τις θέσεις τις οποίες έλαβε με την απόφαση αυτή, επισημαίνοντας ότι τα εν λόγω έγγραφα αφορούσαν τη συμβατότητα της γαλλικής νομοθεσίας με τον κανονισμό 1370/2007 και περιελάμβαναν ανταλλαγή απόψεων μεταξύ της ίδιας, της RATP και των γαλλικών αρχών, καθώς και μεταξύ των διαφόρων υπηρεσιών της, συμπεριλαμβανομένης της νομικής υπηρεσίας. Εξάλλου, η Επιτροπή επισήμανε ότι ένα από τα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Consiglio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας, Ιταλία) στο Δικαστήριο στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο

μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), αφορούσε την ερμηνεία των επίμαχων στο πλαίσιο των εν λόγω εκτιμήσεων της γαλλικής νομοθεσίας διατάξεων του κανονισμού. Εξ αυτού συνήγαγε ότι οι περιεχόμενες στα ζητηθέντα έγγραφα πληροφορίες αφορούσαν άμεσα τα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το ιταλικό Consiglio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας) τα οποία επρόκειτο να εξεταστούν από το Δικαστήριο. Κατά την Επιτροπή, η γνωστοποίηση του πλήρους κειμένου των ζητηθέντων εγγράφων θα έθιγε, επομένως, την προστασία αυτών των εκκρεμών δικαστικών διαδικασιών στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237). Η Επιτροπή διευκρίνισε επίσης με την εν λόγω απόφαση ότι η γνωστοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων θα επηρέαζε σοβαρά τη δική της θέση και τη θέση των γαλλικών αρχών και της RATP στις εν λόγω υποθέσεις, οι οποίες ήταν εκκρεμείς, διότι τα έγγραφα αυτά περιείχαν εσωτερικές διαβουλεύσεις και επιχειρήματα που θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν κατά τρόπο ώστε να περιέλθουν σε μειονεκτική θέση οι μετέχοντες στις εκκρεμείς διαδικασίες.

24 Όσον αφορά τα τέσσερα προερχόμενα από τις γαλλικές αρχές έγγραφα, η Επιτροπή έκρινε με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι οι αρχές αυτές είχαν αιτιολογήσει προσηκόντως την άρνηση παροχής πρόσβασης στα συγκεκριμένα έγγραφα κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Επισήμανε ότι οι εν λόγω αρχές είχαν θεωρήσει ότι τα ζητηθέντα έγγραφα συνδέονταν στενά με τα νομικά ζητήματα που ήγειρε το ιταλικό Consigilio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας) στο πλαίσιο των εκκρεμών δικαστικών διαδικασιών στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), και ότι, εκ πρώτης όψεως, τα επιχειρήματα αυτά δικαιολογούσαν την εφαρμογή της εν λόγω διάταξης. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή αποφάσισε να μην τα γνωστοποιήσει κατ' εφαρμογή της διάταξης αυτής.

25 Όσον αφορά τα τρία προερχόμενα από τη RATP έγγραφα, η Επιτροπή επισήμανε με την προσβαλλόμενη απόφαση ότι η μερική γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών, η οποία αποφασίστηκε σε απάντηση άλλης αίτησης παροχής πρόσβασης, είχε προσβληθεί ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης από τη RATP [βλ. υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν στο μεταξύ η διάταξη της 12ης Ιουλίου 2018, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:458), και η διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:615)], οπότε δεν μπορούσε να παράσχει πρόσβαση στα έγγραφα αυτά κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 όχι μόνον εξαιτίας των υποθέσεων οι οποίες ήταν εκκρεμείς και επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), αλλά και εξαιτίας της εκκρεμούσας τότε υπόθεσης επί της οποίας εκδόθηκε η διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:615).

26 Τέλος, η Επιτροπή αρνήθηκε την παροχή μερικής πρόσβασης στα ζητηθέντα έγγραφα με την αιτιολογία ότι δεν ήταν δυνατή η παροχή της πρόσβασης αυτής χωρίς να διακυβευθούν τα επίμαχα συμφέροντα. Έκρινε επίσης ότι δεν υπήρχε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών. Ειδικότερα, εκτίμησε ότι, ακόμη και αν τα ζητήματα ερμηνείας του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007 έχουν ως υπόβαθρο κάποιο δημόσιο συμφέρον, δεν υπήρχε λόγος να ληφθεί υπόψη το ειδικό συμφέρον της αιτούσας στο πλαίσιο αίτησης παροχής πρόσβασης κατ' εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001. Κατά συνέπεια, έκρινε ότι, εν προκειμένω, δεν υπήρχε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που μπορούσε να κατισχύσει του συμφέροντος προστασίας των εκκρεμών δικαστικών διαδικασιών το οποίο προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του τελευταίου κανονισμού.

27 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή παρέσχε στην προσφεύγουσα επαρκή στοιχεία ώστε να είναι σε θέση να γνωρίζει αν η απόφαση ήταν βάσιμη ή αν ενείχε ελάττωμα εξαιτίας του οποίου θα μπορούσε να αμφισβητήσει το κύρος της. Εξάλλου, με βάση την αιτιολογία αυτή, η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να αμφισβητήσει, στην υπό κρίση υπόθεση, τόσο την εκτίμηση της Επιτροπής ότι υπήρχε άμεση σύνδεση μεταξύ των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η

απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237) και των πληροφοριών που ζήτησε η προσφεύγουσα όσο και την εκτίμηση ότι το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον είχε δεόντως ληφθεί υπόψη εν προκειμένω.

28 Εξάλλου, η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης παρέχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας επί της εν λόγω απόφασης.

29 Κατά συνέπεια, η αιτίαση η οποία αφορά παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης πρέπει να απορριφθεί.

Επί της αιτίασης η οποία αφορά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

– Επί του δικαιώματος πρόσβασης εν γένει

30 Όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 4 και από το άρθρο 1 του κανονισμού 1049/2001, σκοπός του κανονισμού είναι να παράσχει στο κοινό το δικαίωμα μιας όσο το δυνατόν ευρύτερης πρόσβασης στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων. Το δικαίωμα αυτό υπόκειται εντούτοις σε ορισμένους περιορισμούς στηριζόμενους σε λόγους δημοσίου ή ιδιωτικού συμφέροντος. Συγκεκριμένα, το άρθρο 4 του κανονισμού προβλέπει ένα σύστημα εξαιρέσεων που επιτρέπει στα θεσμικά όργανα να αρνούνται την παροχή πρόσβασης σε ορισμένο έγγραφο σε περίπτωση που η γνωστοποίησή του θα έθιγε κάποιο από τα προστατευόμενα από το άρθρο αυτό συμφέροντα.

31 Δεδομένου ότι συνιστούν απόκλιση από την αρχή της κατά το δυνατόν ευρύτερης πρόσβασης του κοινού στα έγγραφα, τέτοιου είδους εξαιρέσεις πρέπει να ερμηνεύονται στενά και να εφαρμόζονται αυστηρά (βλ. αποφάσεις της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

32 Περαιτέρω, το γεγονός και μόνον ότι ένα έγγραφο αφορά συμφέρον προστατευόμενο με κάποια από τις εξαιρέσεις από το δικαίωμα πρόσβασης τις οποίες προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 δεν αρκεί για να δικαιολογήσει την εφαρμογή της σχετικής εξαίρεσης (αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, σκέψη 51, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 34).

33 Πράγματι, αφενός, το εκάστοτε θεσμικό όργανο, όταν αποφασίζει να αρνηθεί την παροχή πρόσβασης σε έγγραφο το οποίο του ζητήθηκε να γνωστοποιήσει, οφείλει καταρχήν να εξηγήσει με ποιον τρόπο η πρόσβαση στο εν λόγω έγγραφο είναι ικανή να θίξει συγκεκριμένα και ουσιαστικά το συμφέρον που προστατεύει η εξαίρεση του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001 την οποία επικαλείται. Επιπλέον, ο κίνδυνος τέτοιας προσβολής πρέπει να είναι ευλόγως προβλέψιμος και όχι αμιγώς υποθετικός (βλ. αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 2014, Συμβούλιο κατά in't Veld, C-350/12 P, EU:C:2014:2039, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

34 Αφετέρου, το θεσμικό όργανο οφείλει, όταν εφαρμόζει κάποια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, να σταθμίζει το ειδικό συμφέρον που πρέπει να προστατευθεί μέσω της μη γνωστοποίησης του οικείου εγγράφου ιδίως με το γενικό συμφέρον να επιτραπεί η πρόσβαση στο συγκεκριμένο έγγραφο, υπό το πρίσμα των πλεονεκτημάτων τα οποία απορρέουν, όπως επισημαίνει και η αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001, από την αυξημένη διαφάνεια και συνίστανται στην καλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψης αποφάσεων, καθώς και στη μεγαλύτερη

νομιμότητα, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της διοίκησης έναντι των πολιτών σε ένα δημοκρατικό σύστημα (βλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

35 Εξάλλου, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, η δικαιοδοτική και η διοικητική δραστηριότητα δεν απαιτούν το ίδιο εύρος πρόσβασης στα έγγραφα σε σχέση με αυτό που απαιτείται στην περίπτωση της νομοθετικής δραστηριότητας θεσμικού οργάνου της Ένωσης (πρβλ. αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, Επιτροπή κατά Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, σκέψη 60, και της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 77).

36 Τέλος, το βάσιμο της εφαρμογής μιας από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 εξαιρέσεις πρέπει να ελέγχεται με γνώμονα τα πραγματικά περιστατικά που υφίστανται κατά τον χρόνο έκδοσης της απόφασης που δεν επιτρέπει την πρόσβαση στα έγγραφα βάσει της ως άνω εξαίρεσης. Πράγματι, η νομιμότητα πράξης της Ένωσης πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα τα διαθέσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία κατά τον χρόνο έκδοσης της πράξης (βλ. απόφαση της 11ης Μαΐου 2017, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-562/14 P, EU:C:2017:356, σκέψη 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

– Επί του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001

37 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σε έγγραφο του οποίου η γνωστοποίηση θα έθιγε την προστασία δικαστικών διαδικασιών, εκτός εάν η γνωστοποίηση του εν λόγω εγγράφου δικαιολογείται από υπέρτερο δημόσιο συμφέρον.

38 Η προστασία των δικαστικών διαδικασιών προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, τη διασφάλιση τόσο της τήρησης της αρχής της ισότητας των όπλων όσο και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και της ακεραιότητας της δικαστικής διαδικασίας.

39 Αφενός, όσον αφορά την τήρηση της αρχής της ισότητας των όπλων, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, αν το περιεχόμενο εγγράφων που εκθέτουν τις θέσεις θεσμικού οργάνου στο πλαίσιο δικαστικής διαφοράς έπρεπε να αποτελέσει αντικείμενο δημόσιου διαλόγου, οι επικρίσεις επί των εγγράφων αυτών θα ενείχαν τον κίνδυνο να επηρεάσουν αθέμιτα τις θέσεις που υποστηρίζει το θεσμικό όργανο ενώπιον των αρμόδιων δικαστηρίων. Επιπλέον, η πρόσβαση έτερου διαδίκου στα έγγραφα που αφορούν τις θέσεις θεσμικού οργάνου στο πλαίσιο εκκρεμούς δικαστικής διαδικασίας θα μπορούσε να νοθεύσει την απαραίτητη ισορροπία μεταξύ των διαδίκων, στην οποία στηρίζεται η αρχή της ισότητας των όπλων, καθόσον μόνον το θεσμικό όργανο το οποίο αφορά αίτηση πρόσβασης σε έγγραφα, και όχι το σύνολο των διαδίκων της δίκης, θα υπέκειτο στην υποχρέωση γνωστοποίησης. Η τήρηση της αρχής της ισότητας των όπλων είναι, ωστόσο, απαραίτητη εφόσον αποτελεί απόρροια της ίδιας της έννοιας της δίκαιης δίκης (πρβλ. αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψεις 86 και 87 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 28ης Ιουνίου 2012, Επιτροπή κατά Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, σκέψη 132).

40 Αφετέρου, όσον αφορά την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και την ακεραιότητα της δικαστικής διαδικασίας, υπενθυμίζεται ότι ο αποκλεισμός της δικαιοδοτικής δραστηριότητας από το πεδίο εφαρμογής του δικαιώματος πρόσβασης στα έγγραφα δικαιολογείται υπό το πρίσμα της ανάγκης διασφάλισης, καθ' όλη τη διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας, της διεξαγωγής των συζητήσεων μεταξύ των διαδίκων καθώς και της διάσκεψης του οικείου δικαστηρίου όσον αφορά την εκδικαζόμενη υπόθεση με απόλυτη ηρεμία, χωρίς εξωτερικές πιέσεις στη δικαιοδοτική δραστηριότητα. Ωστόσο, η γνωστοποίηση εγγράφων στα οποία εκτίθενται οι θέσεις τις οποίες υποστηρίζει θεσμικό όργανο στο πλαίσιο εκκρεμούς δικαστικής διαδικασίας θα καθιστούσε δυνατή την άσκηση, έστω και

μόνο στην αντίληψη του κοινού, εξωτερικών πιέσεων στη δικαιοδοτική δραστηριότητα και τη διατάραξη του κλίματος ηρεμίας των συζητήσεων (πρβλ. απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψεις 92, 93 και 130).

41 Επομένως, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, το δημόσιο συμφέρον αντιτίθεται στη γνωστοποίηση του περιεχομένου των εγγράφων που έχουν καταρτιστεί αποκλειστικά για τους σκοπούς ορισμένης δικαστικής διαδικασίας. Τα έγγραφα αυτά περιλαμβάνουν τα υπομνήματα ή δικόγραφα που έχουν κατατεθεί στο πλαίσιο δικαστικής διαδικασίας, τα εσωτερικά έγγραφα που αφορούν την έρευνα της εκκρεμούς υπόθεσης, τη συναφή με την υπόθεση επικοινωνία μεταξύ της εμπλεκόμενης γενικής διεύθυνσης και της νομικής υπηρεσίας ή δικηγορικού γραφείου (πρβλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψεις 51 και 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

42 Το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 αντιτίθεται επίσης στη γνωστοποίηση των εγγράφων τα οποία δεν καταρτίστηκαν αποκλειστικά για τις ανάγκες συγκεκριμένης ένδικης διαφοράς, πλην όμως η γνωστοποίησή τους είναι ικανή να θίξει, στο πλαίσιο συγκεκριμένης ένδικης διαφοράς, την αρχή της ισότητας των όπλων. Πάντως, για να είναι δυνατή η εφαρμογή της εξαίρεσης αυτής, πρέπει τα ζητούμενα έγγραφα, κατά τον χρόνο λήψης της απόφασης περί μη παροχής πρόσβασης σε αυτά, να είναι κρίσιμα είτε για δικαστική διαδικασία που εκκρεμεί ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και για την οποία το εμπλεκόμενο θεσμικό όργανο επικαλείται την εξαίρεση είτε για διαδικασία που εκκρεμεί ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, υπό την προϋπόθεση ότι στη διαδικασία αυτή ανακύπτει ζήτημα ερμηνείας ή κύρους πράξης του δικαίου της Ένωσης, οπότε, λαμβανομένου υπόψη του πλαισίου της υπόθεσης, η προδικαστική παραπομπή να είναι ιδιαίτερα πιθανή. Στις δύο αυτές περιπτώσεις, μολονότι τα σχετικά έγγραφα δεν έχουν καταρτιστεί στο πλαίσιο συγκεκριμένης δικαστικής διαδικασίας, η ακεραιότητα της οικείας δικαστικής διαδικασίας και η αρχή της ισότητας των όπλων μεταξύ των διαδίκων θα μπορούσαν να θιγούν σοβαρά αν οι διάδικοι είχαν προνομιούχο πρόσβαση σε εσωτερικές πληροφορίες του αντιδίκου έχουσες στενή σχέση με τις νομικές πτυχές εκκρεμούς διαφοράς ή διαφοράς ενδεχόμενης μεν, πλην όμως επικείμενης (αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψεις 88 έως 90, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-18/15, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2016:487, σκέψεις 64 και 65).

43 Τέλος, η εφαρμογή της εξαίρεσης που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001 αντιτίθεται στη γνωστοποίηση εγγράφων μόνον για όσο διάστημα διαρκεί ο κίνδυνος να θιγεί δικαστική διαδικασία (πρβλ. απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψεις 130 έως 135) και επομένως είναι χρονικά περιορισμένη.

– Επί του περιεχομένου της προσβαλλόμενης απόφασης

44 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή αρνήθηκε εν όλω ή εν μέρει την παροχή πρόσβασης σε 27 ζητηθέντα έγγραφα, με την αιτιολογία ότι η γνωστοποίησή τους θα επηρέαζε την εκκρεμή δικαστική διαδικασία στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), καθώς και, όσον αφορά τα προερχόμενα από τη RATP έγγραφα, την εκκρεμή δικαστική διαδικασία στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν στο μεταξύ η διάταξη της 12ης Ιουλίου 2018, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:458), και η διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:615). Εκτίμησε, κατ' ουσίαν, ότι όλα τα έγγραφα στα οποία δεν επιτράπηκε, εν όλω ή εν μέρει, η πρόσβαση ενέπιπταν στην εξαίρεση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, διότι συνδέονταν με

την ερμηνεία του άρθρου 8 του κανονισμού 1370/2007, η οποία ήταν το επίμαχο ζήτημα στις εκκρεμούσες ενώπιον του Δικαστηρίου υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237).

45 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την εκτίμηση αυτή. Θεωρεί, κατ' ουσίαν, ότι δεν υφίσταται άμεση σύνδεση μεταξύ των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), και των ζητηθεισών πληροφοριών, οπότε η γνωστοποίησή τους δεν θα μπορούσε να επηρεάσει τη δικαστική διαδικασία που ήταν εκκρεμής στις εν λόγω υποθέσεις. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, μεταξύ άλλων, ότι το ζήτημα της dies a quo όσον αφορά τις συμβάσεις παροχής δημοσίων υπηρεσιών που ανατίθενται κατ' εφαρμογή της εξαίρεσης του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού 1370/2007 δεν είχε άμεση σχέση με τα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το ιταλικό δικαστήριο στις εν λόγω υποθέσεις.

46 Ωστόσο, το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα που υπέβαλε το ιταλικό δικαστήριο στο Δικαστήριο στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), έχει ως εξής:

«Το γεγονός ότι η αρχικώς ορισθείσα διάρκεια συμβάσεως που έχει συναφθεί με απευθείας ανάθεση λήγει μετά την παρέλευση της τριακονταετούς περιόδου η οποία εκπνέει στις 3 Δεκεμβρίου 2039 [και αρχίζει από την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του κανονισμού 1370/2007] συνεπάγεται ότι η ανάθεση είναι αντίθετη προς τις αρχές που απορρέουν από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 5 και 8, παράγραφος 3, του αυτού κανονισμού, ή μήπως η παρατυπία αυτή διορθώνεται αυτομάτως, για κάθε νόμιμο σκοπό, μέσω της "ex lege" σιωπηρής συντμήσεως (άρθρο 8, παράγραφος 3) της διάρκειας αυτής στην ως άνω τριακονταετή περίοδο;»

47 Ως εκ τούτου, το ιταλικό δικαστήριο ερωτά το Δικαστήριο σχετικά με τις έννομες συνέπειες της ανάθεσης της σύμβασης την οποία αφορούν οι συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 5 και του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007 για χρονικό διάστημα άνω των 30 ετών, το οποίο λήγει στις 3 Δεκεμβρίου 2039. Υποβάλλοντας το ερώτημα αυτό, εκκινεί από την παραδοχή ότι η προθεσμία των 30 ετών που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του κανονισμού αυτού. Ωστόσο, η παραδοχή αυτή δεν δεσμεύει το Δικαστήριο. Το ίδιο ισχύει και για τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα H. Saugmandsgaard Øe στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2018:869), οι οποίες εκδόθηκαν μετά την προσβαλλόμενη απόφαση και, επομένως, δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη σκέψη 36 ανωτέρω.

48 Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα εσφαλμένως υποστηρίζει ότι το ζήτημα της dies a quo όσον αφορά τις συμβάσεις παροχής δημοσίων υπηρεσιών που ανατίθενται κατ' εφαρμογή της εξαίρεσης του άρθρου 8, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού 1370/2007 δεν συνδεόταν άμεσα με τα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το ιταλικό δικαστήριο στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237).

– Επί της πρόσβασης στα προερχόμενα από την Επιτροπή έγγραφα

49 Πρώτον, η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, αρνήθηκε εξ ολοκλήρου την παροχή πρόσβασης σε δέκα από τα έγγραφά της με την αιτιολογία ότι η γνωστοποίησή τους θα επηρέαζε τη θέση των μετεχόντων στη διαδικασία και την ηρεμία των συζητήσεων στις εκκρεμείς δικαστικές διαδικασίες στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237).

50 Τα δέκα επίμαχα έγγραφα περιλαμβάνουν ένα εσωτερικό σημείωμα της ΓΔ Κινητικότητας και Μεταφορών της 24ης Νοεμβρίου 2014, τρία σημειώματα της εν λόγω ΓΔ της 15ης Ιουλίου 2011, της 6ης Φεβρουαρίου 2012 και της 28ης Οκτωβρίου 2014 προς τη νομική υπηρεσία της Επιτροπής, τρία σημειώματα της ίδιας ΓΔ της 30ής Απριλίου 2012, της 25ης Μαΐου 2012 και της 9ης Απριλίου 2014 προς το γραφείο του Αντιπροέδρου της Επιτροπής S. Kallas, καθώς και τρία σημειώματα της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής της 25ης Ιουλίου 2011, της 24ης Απριλίου 2012 και της 1ης Δεκεμβρίου 2014 προς την αυτή ΓΔ.

51 Τα σημειώματα της νομικής υπηρεσίας προς τη ΓΔ Κινητικότητας και Μεταφορών καθώς και τα σημειώματα της εν λόγω ΓΔ προς τη νομική υπηρεσία της Επιτροπής, περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 50 ανωτέρω, αφορούν αποκλειστικά το ζήτημα της ερμηνείας και της εφαρμογής της εξαίρεσης που προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007 στη σύμβαση της RATP έπειτα από τη θέσπιση του νόμου περί της οργάνωσης και της ρύθμισης των σιδηροδρομικών μεταφορών και περί λοιπών διατάξεων για τις μεταφορές. Όσον αφορά τα σημειώματα της ως άνω ΓΔ προς το γραφείο του Αντιπροέδρου της Επιτροπής S. Kallas, περί των οποίων γίνεται λόγος στη σκέψη 50 ανωτέρω, τα σημειώματα αυτά αφορούν τη συνέχεια που έπρεπε να δοθεί στην εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του εν λόγω κανονισμού, όπως ακριβώς και το εσωτερικό σημείωμα της ίδιας ΓΔ της 24ης Νοεμβρίου 2014.

52 Τα επίμαχα δέκα έγγραφα είναι εσωτερικά έγγραφα της Επιτροπής σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007 και τις έννομες συνέπειες της ερμηνείας αυτής. Η γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών στην προσφεύγουσα, ενόσω οι υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237) ήταν εκκρεμείς ενώπιον του Δικαστηρίου, ήταν ικανή να επηρεάσει τόσο την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και την ακεραιότητα της δικαστικής διαδικασίας όσο και την αρχή της ισότητας των όπλων μεταξύ της Επιτροπής και των λοιπών μετεχόντων στη διαδικασία στις υποθέσεις αυτές.

53 Πράγματι, αφενός, η γνωστοποίηση των επίμαχων δέκα εγγράφων στην προσφεύγουσα κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης θα είχε ως συνέπεια να καταστήσει δυνατή την άσκηση, έστω και μόνο στην αντίληψη του κοινού, εξωτερικών πιέσεων στη δικαιοδοτική δραστηριότητα και να θίξει την ηρεμία των συζητήσεων ενώπιον του Δικαστηρίου (πρβλ. απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 93).

54 Αφετέρου, η γνωστοποίηση των επίμαχων δέκα εγγράφων ήταν ικανή να προκαλέσει δημόσιο διάλογο σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007. Σε μια τέτοια περίπτωση, οι τυχόν επικρίσεις που θα διατυπώνονταν κατά της Επιτροπής θα μπορούσαν να επηρεάσουν τη θέση που αυτή υποστήριξε στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), και, ως εκ τούτου, να θίξουν την αρχή της ισότητας των όπλων (πρβλ. απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 86). Πράγματι, σε περίπτωση που η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να γνωστοποιήσει αυτά τα εσωτερικά έγγραφα, θα αποτελούσε τον μόνο μετέχοντα στην αφορώσα τις εν λόγω υποθέσεις προδικαστική διαδικασία με τέτοια υποχρέωση και θα μπορούσε δυνητικώς να θεωρήσει ότι όφειλε, με τις παρατηρήσεις της ενώπιον του Δικαστηρίου, να λάβει υπόψη τις εσωτερικές θέσεις των υπηρεσιών της, ενώ οι λοιποί μετέχοντες στη διαδικασία θα μπορούσαν να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εξωτερική επιρροή, πράγμα που θα ήταν ικανό να νοθεύσει την απαραίτητη ισορροπία μεταξύ των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου την οποία κατοχυρώνει η αρχή της ισότητας των όπλων (πρβλ. αποφάσεις της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, EU:C:2010:541, σκέψη 87, και της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψεις 97 και 98).

55 Οι εκτιμήσεις αυτές δεν αναιρούνται από το γεγονός ότι η εκκρεμής δικαστική διαδικασία επί της οποίας εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), ήταν διαδικασία έκδοσης προδικαστικής απόφασης. Πράγματι, το κριτήριο της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και η αρχή της ισότητας των όπλων, της οποίας σκοπός είναι η διασφάλιση της δικονομικής ισορροπίας μεταξύ των διαδίκων στη δικαστική διαδικασία, εξασφαλιζομένης της ισότητας των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των διαδίκων αυτών όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τους κανόνες που διέπουν τη διεξαγωγή των αποδείξεων και την κατ' αντιμωλίαν διαδικασία ενώπιον του δικαστή (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουλίου 2016, Ordre des barreaux francophones et germanophone κ.λπ., C-543/14, EU:C:2016:605, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), έχουν εφαρμογή και στις διαδικασίες έκδοσης προδικαστικής απόφασης (πρβλ. απόφαση της 15ης Σεπτεμβρίου 2016, Philip Morris κατά Επιτροπής, T-796/14, EU:T:2016:483, σκέψη 97).

56 Ούτε περαιτέρω το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν μετείχε στη διαδικασία έκδοσης προδικαστικής απόφασης στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), αναιρεί τις εν λόγω εκτιμήσεις. Συγκεκριμένα, η γνωστοποίηση των περιεχόμενων στα επίμαχα δέκα έγγραφα πληροφοριών στην προσφεύγουσα θα της παρείχε τη δυνατότητα να μοιραστεί τις πληροφορίες αυτές με τρίτους ή να τους δώσει ευρύτατη δημοσιότητα. Σε μια τέτοια περίπτωση, οι λοιποί μετέχοντες στην εν λόγω διαδικασία θα μπορούσαν να τις επικαλεστούν στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής κατά της Επιτροπής.

57 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα κρίνοντας ότι η γνωστοποίηση των δέκα εγγράφων που αναφέρονται στη σκέψη 50 ανωτέρω θα μπορούσε να θίξει την προστασία των δικαστικών διαδικασιών.

58 Δεύτερον, η Επιτροπή, με την προσβαλλόμενη απόφαση, αρνήθηκε επίσης εν μέρει να επιτρέψει την πρόσβαση σε δέκα από τα έγγραφά της με την αιτιολογία ότι η γνωστοποίηση των απαλειφθέντων αποσπασμάτων των εγγράφων αυτών θα επηρέαζε τη θέση των μετεχόντων στη διαδικασία και την ηρεμία των συζητήσεων στις εκκρεμείς δικαστικές διαδικασίες στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237).

59 Τα επίμαχα δέκα έγγραφα είναι σημειώματα της ΓΔ Κινητικότητας και Μεταφορών της 27ης Ιουλίου 2010, της 27ης Σεπτεμβρίου 2010, της 7ης Σεπτεμβρίου 2012 και της 9ης Απριλίου 2013 προς τη νομική υπηρεσία της Επιτροπής, το γραφείο του Αντιπροέδρου της Επιτροπής S. Kallas και τη RATP, ένα σημείωμα της νομικής υπηρεσίας της 11ης Αυγούστου 2010 προς την εν λόγω ΓΔ, δύο έγγραφα της Επιτροπής της 25ης και της 28ης Οκτωβρίου 2010 προς τις γαλλικές αρχές, αλληλογραφία μεταξύ του εν λόγω Αντιπροέδρου της Επιτροπής και της RATP της 27ης Ιουλίου 2012 και της 5ης Ιουνίου 2013, καθώς και αλληλογραφία μεταξύ της ως άνω ΓΔ και της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής της 24ης Σεπτεμβρίου 2012.

60 Όσον αφορά, πρώτον, τα σημειώματα της ΓΔ Κινητικότητας και Μεταφορών της 27ης Ιουλίου 2010, της 27ης Σεπτεμβρίου 2010, της 7ης Σεπτεμβρίου 2012 και της 9ης Απριλίου 2013 προς τη νομική υπηρεσία της Επιτροπής, το γραφείο του Αντιπροέδρου της Επιτροπής S. Kallas και τη RATP, το σημείωμα της νομικής υπηρεσίας της 11ης Αυγούστου 2010 προς την εν λόγω ΓΔ, το έγγραφο της Επιτροπής της 28ης Οκτωβρίου 2010 προς τις γαλλικές αρχές και την αλληλογραφία μεταξύ της ως άνω ΓΔ και της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής της 24ης Σεπτεμβρίου 2012, διαπιστώνεται ότι τα αποσπάσματα των εγγράφων αυτών τα οποία δεν γνωστοποιήθηκαν στην προσφεύγουσα είτε σχετίζονται με δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα τα οποία η προσφεύγουσα δέχεται ότι δεν πρέπει να γνωστοποιηθούν, όπως είναι οι υπογραφές, είτε εκθέτουν τη θέση της Επιτροπής, της Γαλλικής Δημοκρατίας ή της RATP σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007 και τη συμμόρφωση προς τη διάταξη αυτή κατά τη χορήγηση δικαιωμάτων εκμετάλλευσης στη RATP από τη Γαλλική Δημοκρατία.

61 Συναφώς, όσον αφορά τις πληροφορίες σχετικά με την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του περιεχομένου του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007 και των συνεπειών που αντλεί από αυτήν, λαμβανομένου υπόψη του σκεπτικού που εκτίθεται στις σκέψεις 53 και 54 ανωτέρω, ορθώς έκρινε το εν λόγω θεσμικό όργανο ότι η γνωστοποίησή τους ήταν ικανή να ασκήσει, έστω και μόνο στην αντίληψη του κοινού, εξωτερικές πιέσεις στη δικαιοδοτική δραστηριότητα και να θίξει την ηρεμία των ενώπιον του Δικαστηρίου συζητήσεων. Η γνωστοποίηση αυτή ήταν ικανή να οδηγήσει σε δημόσιο διάλογο σχετικά με την ερμηνεία της εν λόγω διάταξης και οι τυχόν επικρίσεις κατά της Επιτροπής θα μπορούσαν να επηρεάσουν τη θέση που υποστήριξε η Επιτροπή στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237). Επιπλέον, σε περίπτωση που η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να γνωστοποιήσει τα έγγραφα αυτά, θα αποτελούσε τον μόνο μετέχοντα στη διαδικασία έκδοσης προδικαστικής απόφασης με τέτοια υποχρέωση, πράγμα που θα ήταν ικανό να νοθεύσει την απαραίτητη ισορροπία μεταξύ των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου την οποία κατοχυρώνει η αρχή της ισότητας των όπλων.

62 Περαιτέρω, όσον αφορά τη μη γνωστοποίηση της εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας ή της RATP ερμηνείας του περιεχομένου του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007 η οποία περιέχεται στα έγγραφα που μνημονεύονται στη σκέψη 60 ανωτέρω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι τόσο η Γαλλική Δημοκρατία όσο και η RATP ήταν μετέχουσες στη διαδικασία στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237).

63 Κατά συνέπεια, η γνωστοποίηση της ερμηνείας στην οποία προέβησαν η Γαλλική Δημοκρατία και η RATP θα μπορούσε να παραβιάσει την αρχή της ισότητας των όπλων. Οι εν λόγω μετέχουσες στη διαδικασία θα μπορούσαν δυνητικώς να θεωρήσουν ότι ήταν υποχρεωμένες να λάβουν υπόψη τις ως άνω θέσεις τους ενώπιον της Επιτροπής κατά την παρέμβασή τους ενώπιον του Δικαστηρίου στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), ενώ οι λοιποί μετέχοντες στη διαδικασία των υποθέσεων ενώπιον του Δικαστηρίου θα μπορούσαν να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους ανεξάρτητα από οποιαδήποτε εξωτερική επιρροή.

64 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα κρίνοντας ότι η γνωστοποίηση των εγγράφων που μνημονεύονται στη σκέψη 60 ανωτέρω θα μπορούσε να θίξει την προστασία των δικαστικών διαδικασιών.

65 Αντιθέτως, όσον αφορά, δεύτερον, τα απαλειφθέντα αποσπάσματα του από 25 Οκτωβρίου 2010 εγγράφου της Επιτροπής προς τις γαλλικές αρχές και των εγγράφων του Αντιπροέδρου της Επιτροπής S. Kallas της 27ης Ιουλίου 2012 και της 5ης Ιουνίου 2013 προς τη RATP, εκτός των αποσπασμάτων που αφορούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα συγκεκριμένα αποσπάσματα δεν αφορούν άμεσα την ερμηνεία ή τις έννομες συνέπειες της εκ μέρους της Επιτροπής, της Γαλλικής Δημοκρατίας ή της RATP ερμηνείας του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007. Επομένως, τα εν λόγω απαλειφθέντα αποσπάσματα δεν συνδέονται άμεσα με τα ζητήματα που αποτελούσαν το αντικείμενο της προδικαστικής διαδικασίας στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237). Ως εκ τούτου, οι ως άνω απαλείψεις δεν μπορούν να δικαιολογηθούν κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

66 Επομένως, η υπό κρίση αιτίαση είναι βάσιμη όσον αφορά τα απαλειφθέντα αποσπάσματα των εγγράφων που μνημονεύονται στη σκέψη 65 ανωτέρω, εκτός των αποσπασμάτων που αφορούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα και, κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί κατά το μέρος που αρνήθηκε εν μέρει την παροχή πρόσβασης σε αυτά.

– Επί της πρόσβασης στα έγγραφα που προέρχονται από τη Γαλλική Δημοκρατία

67 Όσον αφορά τη μη γνωστοποίηση των εγγράφων που προέρχονται από τη Γαλλική Δημοκρατία, καταρχάς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι τα εν λόγω έγγραφα είναι ένα έγγραφο του αρμόδιου για τις μεταφορές Γάλλου υφυπουργού της 3ης Ιουνίου 2010 προς τον Αντιπρόεδρο της Επιτροπής S. Kallas, ένα σημείωμα των γαλλικών αρχών της 23ης Δεκεμβρίου 2010 σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού 1370/2007 σε απάντηση εγγράφου της Επιτροπής της 25ης Οκτωβρίου 2010, παραρτήματα του προαναφερθέντος σημειώματος και ένα σημείωμα των γαλλικών αρχών της 6ης Ιανουαρίου 2012 σε απάντηση επιστολής της Επιτροπής της 28ης Οκτωβρίου 2011.

68 Ακολούθως, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, κράτος μέλος μπορεί να αντιταχθεί στην εκ μέρους θεσμικού οργάνου γνωστοποίηση εγγράφου προερχόμενου από το ίδιο μόνον υπό την προϋπόθεση ότι θεμελιώνει και αιτιολογεί την εναντίωσή του βάσει των ουσιαστικής φύσης εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του εν λόγω κανονισμού. Επομένως, στο πλαίσιο της διαδικασίας έκδοσης απόφασης περί άρνησης παροχής πρόσβασης σε έγγραφο, το θεσμικό όργανο πρέπει να βεβαιωθεί αν υφίσταται τέτοια αιτιολογία και να προβεί σε σχετική μνεία στην απόφαση την οποία εκδίδει μετά το πέρας της διαδικασίας (πρβλ. αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, EU:C:2007:802, σκέψη 99· της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 62, και της 5ης Απριλίου 2017, Γαλλία κατά Επιτροπής, T-344/15, EU:T:2017:250, σκέψη 41).

69 Δεν απόκειται στο θεσμικό όργανο που επιλαμβάνεται της υπόθεσης να εξετάσει εξαντλητικά την απόφαση εναντίωσης του οικείου κράτους μέλους, εκτείνοντας τον έλεγχό του πέραν του ζητήματος αν απλώς υφίσταται αιτιολογία στηριζόμενη στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 (αποφάσεις της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, C-135/11 P, EU:C:2012:376, σκέψη 63, και της 21ης Νοεμβρίου 2018, Stichting Greenpeace Nederland και PAN Europe κατά Επιτροπής, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, σκέψη 44).

70 Παρά ταύτα, η υποχρέωση επιμελούς εξέτασης που υπέχει το θεσμικό όργανο συνεπάγεται ότι το όργανο αυτό οφείλει να εξακριβώσει κατά πόσον οι εξηγήσεις του κράτους μέλους σχετικά με την εναντίωσή του στη γνωστοποίηση των εγγράφων του παρίστανται εκ πρώτης όψεως βάσιμες (πρβλ. αποφάσεις της 5ης Απριλίου 2017, Γαλλία κατά Επιτροπής, T-344/15, EU:T:2017:250, σκέψη 54, και της 21ης Νοεμβρίου 2018, Stichting Greenpeace Nederland και PAN Europe κατά Επιτροπής, T-545/11 RENV, EU:T:2018:817, σκέψη 44). Είναι σημαντικό το θεσμικό όργανο να εξακριβώσει αν, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης υπόθεσης και των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου, οι λόγοι που προέβαλε το κράτος μέλος προς στήριξη της εναντίωσής του ήταν ικανοί να δικαιολογήσουν εκ πρώτης όψεως μια τέτοια άρνηση και, συνεπώς, αν οι λόγοι αυτοί παρείχαν τη δυνατότητα στο εν λόγω θεσμικό όργανο να αναλάβει την ευθύνη που του αναθέτει το άρθρο 8 του κανονισμού 1049/2001. Πρόκειται για αποτροπή του ενδεχομένου να λάβει το θεσμικό όργανο απόφαση η οποία, κατά τη γνώμη του, δεν ευσταθεί παρότι είναι ο εκδότης της και έχει, επομένως, την ευθύνη της νομιμότητάς της (πρβλ. απόφαση της 5ης Απριλίου 2017, Γαλλία κατά Επιτροπής, T-344/15, EU:T:2017:250, σκέψεις 46 και 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

71 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή επισήμανε ότι, αφού συμβουλεύθηκε τις γαλλικές αρχές, οι εν λόγω αρχές επανέλαβαν την εναντίωσή τους στη γνωστοποίηση των εγγράφων τους με την αιτιολογία ότι η γνωστοποίηση αυτή θα συνιστούσε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Επισήμανε ότι οι γαλλικές αρχές θεωρούσαν ότι τα ζητήματα που τίθεντο στα έγγραφα αυτά συνδέονταν στενά με τα νομικά ζητήματα που ήγειρε το ιταλικό Consiglio di Stato (Συμβούλιο της Επικρατείας) στις εκκρεμούσες ενώπιον του Δικαστηρίου υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237). Κατά την Επιτροπή, οι αρχές αυτές έκριναν, ειδικότερα, ότι τα επίμαχα έγγραφα περιείχαν την εκ μέρους τους ερμηνεία των αρχών του άρθρου 5 και του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007. Η Επιτροπή θεώρησε ότι, εκ

πρώτης όψεως, τα επιχειρήματα αυτά δικαιολογούσαν την εφαρμογή της εξαίρεσης του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, την οποία επικαλούνται οι γαλλικές αρχές. Ως εκ τούτου, αρνήθηκε την παροχή πρόσβασης στα εν λόγω έγγραφα.

72 Επομένως, όσον αφορά τα προερχόμενα από τη Γαλλική Δημοκρατία έγγραφα, η Επιτροπή στήριξε την απόφασή της στην επίκληση από το εν λόγω κράτος μέλος της εξαίρεσης που προβλέπει το άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001. Περαιτέρω, η αιτιολογία την οποία προέβαλε η Γαλλική Δημοκρατία ήταν εκ πρώτης όψεως ικανή να δικαιολογήσει την άρνηση πρόσβασης. Πράγματι, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υπόθεσης και, ειδικότερα, των ζητημάτων που θίγονται στα επίμαχα έγγραφα, η γνωστοποίηση της θέσης της Γαλλικής Δημοκρατίας όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007 κατά την ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία ήταν ικανή να θίξει την αρχή της ισότητας των όπλων ενώπιον του Δικαστηρίου στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237). Συγκεκριμένα, αν η προσφεύγουσα είχε δημοσιοποιήσει τις περιεχόμενες στα εν λόγω έγγραφα πληροφορίες, τούτο θα είχε δυνητικώς θέσει τη Γαλλική Δημοκρατία, η οποία ήταν μετέχουσα στην εκκρεμή στις εν λόγω υποθέσεις προδικαστική διαδικασία, σε σαφώς μειονεκτική θέση έναντι των λοιπών μετεχόντων στην εν λόγω διαδικασία. Λαμβάνοντας εκ των προτέρων γνώση της θέσης της Γαλλικής Δημοκρατίας, οι λοιποί μετέχοντες στη διαδικασία θα είχαν τη δυνατότητα να προσαρμόσουν και να εξειδικεύσουν τα επιχειρήματά τους, πράγμα που θα συνεπαγόταν συστηματικό πλεονέκτημα υπέρ αυτών.

73 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι οι εξηγήσεις που παρέσχε η Γαλλική Δημοκρατία σχετικά με τη γνωστοποίηση των εγγράφων που αναφέρονται στη σκέψη 67 ανωτέρω φαίνονταν εκ πρώτης όψεως βάσιμες.

– Επί της πρόσβασης στα έγγραφα που προέρχονται από τη RATP

74 Τα προερχόμενα από τη RATP έγγραφα στα οποία δεν επετράπη στην προσφεύγουσα να έχει πρόσβαση είναι τρία έγγραφα του προέδρου-γενικού διευθυντή της RATP, το πρώτο της 22ας Μαΐου 2012 απευθυνόμενο σε γενικό διευθυντή της Επιτροπής, μετά των παραρτημάτων του, το δεύτερο της 21ης Μαΐου 2012 απευθυνόμενο στον Πρόεδρο της Επιτροπής και το τρίτο της 28ης Μαρτίου 2013 απευθυνόμενο στον Αντιπρόεδρο της Επιτροπής S. Kallas. Έκαστο των εγγράφων αυτών αφορά την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του περιεχομένου του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007. Για τους λόγους που παρατίθενται στις σκέψεις 53, 54 και 61 ανωτέρω, η γνωστοποίησή τους ήταν ικανή να ασκήσει, έστω και μόνο στην αντίληψη του κοινού, εξωτερικές πιέσεις στη δικαιοδοτική δραστηριότητα και να θίξει την ηρεμία των ενώπιον του Δικαστηρίου συζητήσεων, καθώς και να θίξει την αρχή της ισότητας των όπλων στο πλαίσιο της εκκρεμούσας διαδικασίας στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), στην οποία μετείχε η RATP.

75 Εξάλλου, κατά την ημερομηνία έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης, εκκρεμούσαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου τόσο μια προσφυγή ακυρώσεως όσο και μια αίτηση ασφαλιστικών μέτρων [υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν στο μεταξύ η διάταξη της 12ης Ιουλίου 2018, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18 R, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:458), και η διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2019, RATP κατά Επιτροπής (T-250/18, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2019:615)], με τις οποίες η RATP εναντιωνόταν στη μερική γνωστοποίηση των εγγράφων που αναφέρονται στη σκέψη 74 ανωτέρω σε αιτούντα πρόσβαση σε αυτά. Τυχόν γνωστοποίηση των εγγράφων αυτών από την Επιτροπή κατόπιν της αίτησης παροχής πρόσβασης θα έθιγε την ορθή απονομή της δικαιοσύνης και την ακεραιότητα της δικαστικής διαδικασίας, δεδομένου ότι η γνωστοποίηση αυτή κατά τον χρόνο έκδοσης της προσβαλλόμενης απόφασης θα εμπόδιζε τον Πρόεδρο του Γενικού Δικαστηρίου να διατάξει

λυσιτελώς την αναστολή της γνωστοποίησης των εγγράφων αυτών, εφόσον αποφάσιζε κάτι τέτοιο. Ομοίως, μια τέτοια γνωστοποίηση θα παρακώλυε το Γενικό Δικαστήριο να επιλύσει λυσιτελώς την ενώπιόν του διαφορά σχετικά με την απόφαση μερικής γνωστοποίησης των επίμαχων εγγράφων.

76 Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε σφάλμα κρίνοντας ότι η γνωστοποίηση των εγγράφων που αναφέρονται στη σκέψη 74 ανωτέρω θα μπορούσε να θίξει την προστασία των δικαστικών διαδικασιών.

77 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, εξαιρουμένου του μέρους που αναφέρεται στα απαλειφθέντα αποσπάσματα, πλην εκείνων που αφορούν δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα, του εγγράφου της Επιτροπής προς τις γαλλικές αρχές της 25ης Οκτωβρίου 2010 και των εγγράφων του Αντιπροέδρου της Επιτροπής S. Kallas της 27ης Ιουλίου 2012 και της 5ης Ιουνίου 2013 προς τη RATP.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως

78 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι υπήρξε σύνδεση μεταξύ των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237), και των εν όλω ή εν μέρει μη γνωστοποιηθέντων εγγράφων, το δημόσιο συμφέρον που συνδέεται με τα έγγραφα αυτά για τους μετέχοντες στη διαδικασία που ανήκουν τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα καθιστά την πρόσβαση σε αυτά αρκούντως κρίσιμη ώστε να αρθεί οποιαδήποτε άρνηση γνωστοποίησης. Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι το υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δικαιολογεί τη γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων.

79 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, όταν ένα θεσμικό όργανο εφαρμόζει κάποια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, οφείλει να σταθμίζει το ειδικό συμφέρον που πρέπει να προστατευθεί μέσω της μη γνωστοποίησης του οικείου εγγράφου ιδίως με το γενικό συμφέρον να επιτραπεί η πρόσβαση στο συγκεκριμένο έγγραφο, λαμβανομένων υπόψη των πλεονεκτημάτων που απορρέουν, όπως επισημαίνει και η αιτιολογική σκέψη 2 του κανονισμού 1049/2001, από μια αυξημένη διαφάνεια, τα οποία συνίστανται στην καλύτερη συμμετοχή των πολιτών στη διαδικασία λήψης αποφάσεων, καθώς και στη μεγαλύτερη νομιμότητα, αποτελεσματικότητα και υπευθυνότητα της διοίκησης έναντι των πολιτών σε ένα δημοκρατικό σύστημα (βλ. απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Access Info Europe, C-280/11 P, EU:C:2013:671, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, υπέρτερο δημόσιο συμφέρον δύναται να δικαιολογήσει τη γνωστοποίηση εγγράφου στο οποίο ζητείται η πρόσβαση παρά το γεγονός ότι εφαρμόζεται κάποια από τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001.

80 Πρέπει ωστόσο να διευκρινιστεί ότι το ειδικό συμφέρον που μπορεί να επικαλεστεί αιτών την πρόσβαση σε έγγραφο που τον αφορά προσωπικά δεν μπορεί να θεωρηθεί υπέρτερο δημόσιο συμφέρον κατά την έννοια των διατάξεων του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001 (πρβλ. απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2010, Umbach κατά Επιτροπής, T-474/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:443, σκέψη 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Πράγματι, σκοπός του κανονισμού 1049/2001 είναι να κατοχυρώσει το δικαίωμα πρόσβασης του κοινού εν γένει στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων και όχι να θεσπίσει κανόνες για την προστασία του ειδικού συμφέροντος ενός εκάστου προσώπου να έχει πρόσβαση σε αυτά (αποφάσεις της 1ης Φεβρουαρίου 2007, Sison κατά Συμβουλίου, C-266/05 P, EU:C:2007:75, σκέψη 43, και της 11ης Δεκεμβρίου 2018, Arca Capital Bohemia κατά Επιτροπής, T-441/17, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2018:899, σκέψη 80).

81 Εξάλλου, απόκειται σε όποιον προβάλλει την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος να επικαλεστεί συγκεκριμένα τις περιστάσεις που δικαιολογούν τη γνωστοποίηση των οικείων εγγράφων. Η έκθεση αμιγώς γενικών θεωρήσεων δεν αρκεί για να στοιχειοθετηθεί ότι υπέρτερο δημόσιο

συμφέρον υπερισχύει των λόγων που δικαιολογούν την άρνηση γνωστοποίησης των επίμαχων εγγράφων (βλ. απόφαση της 11ης Μαΐου 2017, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-562/14 P, EU:C:2017:356, σκέψη 56 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

82 Προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση των οικείων εγγράφων, πρώτον, η προσφεύγουσα επικαλείται το συμφέρον των εμπλεκομένων που ανήκουν τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα να γνωρίζουν την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του περιεχομένου του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007. Δεύτερον, προβάλλει ότι αδυνατεί, λόγω της μη γνωστοποίησης των ζητηθέντων εγγράφων, αφενός, να επαληθεύσει το κριτήριο που εφαρμόστηκε κατά την εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας ανάθεση των συμβάσεων στις SNCF και RATP κατ' εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού και, αφετέρου, να πληροφορηθεί αν το κριτήριο αυτό εφαρμόστηκε ως προς την ίδια ή ως προς οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία ή αρχή. Εξ αυτού συνάγει ότι υφίσταται δημόσιο συμφέρον όλων των μετεχόντων στη διαδικασία σύναψης συμβάσεων δημοσίων υπηρεσιών που εμπίπτουν στο άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού αυτού να έχουν πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα. Τρίτον, προβάλλει ότι, σε περίπτωση γνωστοποίησης των ζητηθέντων εγγράφων, θα επιτευχθεί μεγαλύτερη ασφάλεια δικαίου όσον αφορά την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού και, κατά συνέπεια, θα μειωθούν οι ένδικες διαφορές που πιθανώς να ανακύψουν σχετικά με την ημερομηνία εφαρμογής του ίδιου κανονισμού. Τέλος, τέταρτον, φρονεί ότι η μη γνωστοποίηση των εν λόγω εγγράφων συνεπάγεται παραβίαση της αρχής της απαγόρευσης των διακρίσεων έναντι της RATP και των λοιπών επιχειρηματιών που έχουν συμφέρον να γνωρίζουν τη θέση της Επιτροπής.

83 Λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων αυτών, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί, κατ' εφαρμογή της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 80 ανωτέρω, να επικαλεστεί ίδιο συμφέρον προκειμένου να αποδείξει την ύπαρξη υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος. Επιπλέον, η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης δεν είναι δεσμευτική, δεδομένου ότι η αποκλειστική αρμοδιότητα για την οριστική ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ανήκει στο Δικαστήριο (πρβλ. γνωμοδότηση 2/13, της 18ης Δεκεμβρίου 2014, EU:C:2014:2454, σκέψη 246, και γνωμοδότηση 1/17, της 30ής Απριλίου 2019, EU:C:2019:341, σκέψη 111). Επομένως, η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης, όταν υιοθετείται σε απόφαση λαμβανόμενη από εθνική αρχή, μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προδικαστικού ερωτήματος ενώπιον του Δικαστηρίου κατόπιν ένδικης διαφοράς ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων η οποία αφορά την εν λόγω απόφαση. Ακόμη και όταν η Επιτροπή επιβάλλει τη δική της ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης σε κράτος μέλος στο πλαίσιο διαδικασίας λόγω παραβάσεως, η ερμηνεία αυτή μπορεί να υπαχθεί σε έλεγχο του Δικαστηρίου όταν το κράτος μέλος δεν συμμορφώνεται προς αυτή. Κατά συνέπεια, η εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης δεν παρέχει ασφάλεια δικαίου ούτε περαιτέρω αποδείχθηκε ότι περιορίζει τον αριθμό των ενδίκων διαφορών που άπτονται του περιεχομένου της εν λόγω διάταξης. Εξάλλου, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν δημοσιοποιεί την ερμηνεία την οποία υιοθετεί σχετικά με το περιεχόμενο του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1370/2007, όπως η ερμηνεία αυτή εκτίθεται στα επίμαχα έγγραφα, δεν συνιστά άνιση μεταχείριση καθόσον η προσφεύγουσα δεν τελεί σε κατάσταση παρεμφερή με εκείνη της Γαλλικής Δημοκρατίας και της RATP οι οποίες ήταν εμπλεκόμενες σε διαδικασία EU Pilot και μετέχουσες στη διαδικασία έκδοσης προδικαστικής απόφασης στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκε στο μεταξύ η απόφαση της 21ης Μαρτίου 2019, Mobit και Autolinee Toscane (C-350/17 και C-351/17, EU:C:2019:237).

84 Επιπλέον και εν πάση περιπτώσει, κατά τη στάθμιση συμφερόντων, το συμφέρον των μετεχόντων στη διαδικασία σύναψης συμβάσεων δημοσίων υπηρεσιών οι οποίες εμπίπτουν στο άρθρο 8, παράγραφος 3, στοιχείο β', του κανονισμού 1370/2007 να γνωρίζουν την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία του περιεχομένου της διάταξης αυτής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπερισχύει του συμφέροντος της Επιτροπής και του Δικαστηρίου να τηρούνται η αρχή της ισότητας των όπλων και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης.

85 Επομένως, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε τη συνδρομή υπέρτερου δημόσιου συμφέροντος για τη γνωστοποίηση των ζητηθέντων εγγράφων.

86 Τέλος, στο μέτρο που η προσφεύγουσα φρονεί στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως ότι, δεδομένου ότι συντρέχει προφανές δημόσιο συμφέρον βάσει του οποίου θα έπρεπε να αρθεί η άρνηση παροχής πρόσβασης στα έγγραφα και δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή της να μην εφαρμόσει την εξαίρεση αυτή, η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε χωρίς επαρκή αιτιολογία, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολόγησης συνιστά ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από τις αιτιάσεις με τις οποίες αμφισβητείται το βάσιμο της προσβαλλόμενης απόφασης (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω). Ως εκ τούτου, στο μέτρο που η προσφεύγουσα προβάλλει ανεπαρκή αιτιολογία προς στήριξη του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

87 Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου του περιεχομένου της υποχρέωσης αιτιολόγησης, όπως αυτό εκτίθεται στις σκέψεις 19 έως 21 ανωτέρω, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή αιτιολόγησε επαρκώς με την προσβαλλόμενη απόφαση γιατί θεώρησε ότι δεν συνέτρεχε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον για τη γνωστοποίηση των επίμαχων εγγράφων.

88 Συγκεκριμένα, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι το συμφέρον που επικαλείται η προσφεύγουσα ήταν αποκλειστικά δικό της συμφέρον και ότι δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη και ότι, εν προκειμένω, δεν συνέτρεχε υπέρτερο δημόσιο συμφέρον που να υπερισχύει του συμφέροντος προς προστασία των δικαστικών διαδικασιών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, του κανονισμού 1049/2001. Εξάλλου, η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει αυτήν την εκτίμηση της Επιτροπής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, όπως προκύπτει από τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, το δε Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί επί του συγκεκριμένου ζητήματος, όπως προκύπτει από τις εκτιμήσεις που αναπτύχθηκαν στις σκέψεις 79 έως 85 ανωτέρω.

89 Επομένως, πρέπει ομοίως να απορριφθεί η αιτίαση που αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία και, ως εκ τούτου, και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

90 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και, ως εκ τούτου, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση κατά το μέρος που, με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή αρνήθηκε εν μέρει την παροχή πρόσβασης σε δεδομένα, πλην των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία περιέχονται στο έγγραφο της Επιτροπής της 25ης Οκτωβρίου 2010 προς τις γαλλικές αρχές και στα έγγραφα του Αντιπροέδρου της Επιτροπής S. Kallas της 27ης Ιουλίου 2012 και της 5ης Ιουνίου 2013 προς τη RATP.

Επί των δικαστικών εξόδων

91 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν οι ηττηθέντες διάδικοι είναι περισσότεροι του ενός, το Γενικό Δικαστήριο αποφασίζει για την κατανομή των δικαστικών εξόδων.

92 Εν προκειμένω, η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και το ένα πέμπτο των εξόδων της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα φέρει τα τέσσερα πέμπτα των δικαστικών εξόδων της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 7ης Ιουνίου 2018 με την οποία απορρίφθηκε, εν μέρει ή εν όλω, η αίτηση για παροχή στην Compañía de Tranvías de la Coruña, SA πρόσβασης σε έγγραφα τα οποία σχετίζονται με τη γνώμη της Επιτροπής η οποία διαβιβάστηκε στη Γαλλική Δημοκρατία σχετικά με το κύρος της σύμβασης για τις γραμμές του μετρό έως το 2039 κατά το μέρος που, με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή αρνήθηκε εν μέρει την παροχή πρόσβασης σε δεδομένα, πλην των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τα οποία περιέχονται στο έγγραφο της Επιτροπής της 25ης Οκτωβρίου 2010 προς τις γαλλικές αρχές και στα έγγραφα του Αντιπροέδρου της Επιτροπής S. Kallas της 27ης Ιουλίου 2012 και της 5ης Ιουνίου 2013 προς τη RATP.**

2) **Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.**

3) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της και το ένα πέμπτο των δικαστικών εξόδων της Compañía de Tranvías de la Coruña.**

4) **Η Compañía de Tranvías de la Coruña φέρει τα τέσσερα πέμπτα των δικαστικών εξόδων της.**

Frimodt Nielsen Kreuschitz Półtorak

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 6 Φεβρουαρίου 2020.

(υπογραφές)